

and proof criteria of evaluation of quality of wares and objects of subject environment, mastering of methods, inherent a project culture, development of creative personality is priorities for the development of designer education.

Key words: forming of teaching, forming of professional aesthetic culture, organization of in-spatial environment.

Стаття надійшла до редакції 12.02.2013 р.

Прийнята до друку 26.04.2013 р.

Рецензент – канд. пед. наук, доц. Овчаренко Г. Е.

УДК 793.3

О. А. Плахотнюк

СЦЕНІЧНІ ТА ПОБУТОВІ ФОРМИ ДЖАЗ-ТАНЦЮ

Джазові танці відрізнялися від звичних, так як саме в них ритм рухів танцівника відповідав ритму музики. Виконавець танців своїм тілом і пластикою «слухав» і відтворював всі естетичні, смислові, імпульсивні та імпровізаційні забарвлення джазових музичних композицій. Він, переходить повністю на ритм джазу, відмовляється від танцю лінійного і моноцентричного, прагне оволодіти танцем поліцентричним, в якому кожна частина тіла людини діє незалежно, наскільки це можливо, причому неодмінно в різних ритмах.

Мета – виявити і схарактеризувати сценічні та побутові форми джаз-танцю.

Завдання:

- проаналізувати стан досліджень в хореографічній культурі ХХ ст. в науковій літературі.
- надати визначення джаз-танців;
- охарактеризувати сценічні та побутові форми джаз танців.

Проблематику розвитку джаз-танцю як сучасного хореографічного мистецтва досліджували Ф.М. Софронов, В. Д. Конен, Н. Е. Шереметьєвская, В. Ю. Нікітін, Д. І. Шариков.

Софронов Ф.М. визначив загальну думку критиків початку ХХ століття: «У провину джазовим танцям ставилося також те, що вони були танцями «без історії». Критики були впевнені, що джазові танці, що входять в історію пластичного мистецтва, зустрічаються рідко. З їх точки зору, таким танцем був тільки танго, що стало – як вони вважали – основним джерелом всіх нових танців. Існувало також думка про те, що саме танго породило свого часу чарльстон. Вона не тільки концентрувати нові віяння в масовій музичній і танцювальній культурі, та і визначила моду, зачіски, стилу, поведінки і манери рухатись» [1. с. 185].

Для європейських критиків джаз-танець здавався настільки незвичайним, що про нього говорили як про щось «зовсім не англійське» і «зовсім не американське». Отже, їх займала національна приналежність нового танцю. Незабаром вони впевнено заговорили про те, що джазовий танець інтернаціональний, як би зауваживши, що регтайм – перша міжнародна танцювальна музика. Потім побачили в джазі різнобічність і свободу народних африканських танців, і заявили, що джаз відчуває свої витoki, і таким чином об'єднує всіх танцюючих. Його африканські елементи позначилися на американській «білій» естраді, якій передував театр менестрелів. Але в Європі існували лише натяки на них, і вони були помічені першими європейськими критиками джазу. Які писали про те, що в процесі танцю пари знаходять подібні фізико-ритмічні реакції, що природно, оскільки ритм джазу має обрядові коріння; у всіх танцюючих тому виникають і однотипні емоції. [1, с. 185-186].

Уже в перші роки існування джаз-танець був тісно пов'язаний з джазовою музикою, тому досить часто музичні і танцювальні форми джазу мають одну й ту ж назву (регтайм, свінг, фокстрот, рок-н-рол, бугі-вугі).

Регтайм (від англ. *rag* — розірваний, англ. *time* — час, ритм, такт) як музичний твір він характеризується як жанр американської музики, спочатку виник як спосіб гри на фортепіано, який імітував звучання банджо, а в 90-х роках XIX століття розвинувся як інструментальна форма. Назва регтайм поширилася завдяки п'єсі У. Біба «Ragtime March» (1897). Поряд із блюзом, регтайм є одним із найважливіших джерел, з яких виник джаз. [2, с. 218] форма міської танцювальної музики американських негрів. Сформувалась наприкінці XIX ст. у кафе й танцювальних залах. Є одним з попередників джазу, на основі його танцювальних форм формується американський модний салонний бальний танець з такою ж назвою. Від нього походять фокстрот, ту-степ, ван-степ [2, с. 218-219].

Свінг (від англ. *swing* – балансування, гойдання) – ритмічний феномен, один із визначних елементів джазу, у якому ритмічна пульсація характеризується не збіганням акцентів мелодійної та ритмічної лінії, постійна ритмічна пульсація.

Свінг – група танців, що розвинулися під час «епохи свінгу» (пізні 1920-ті – 1940-ві роки XX століття), а також сучасні танці, що відбулися від них. Історично свінг відноситься до афро-американської народної танцювальної традиції, хоча є деякі винятки, які були поширені серед білих. Майже всі форми свінгу характеризуються синкоповані (укороченим) ритмом, характерним для афро-американської і західно-африканської музики і танцю і з джазовими танцями епохи джазу (з кінця XIX століття до 1940-х років). Більшість різновидів свінгу розвивалися разом з музичним жанром «свінг», хоча багато хто з цих стилів і їх похідні зараз танцюються під сучасну музику. У наш час свінг поширений в багатьох розвинених західних і азіатських країнах, хоча в

кожному місті і країні по-різному популярні ті або інші танці, їх культура і "відповідна" під них музика. [3].

Джиттербарг – (англ. *jitterbug, jitters* – біла гарячка, панікер, переляк) – побутовий танець, популярний в 1940-их роках в США. Виконувався під джазову музику в швидкому темпі. Характеризується вільними свінговими рухами. [4.с. 84]

Кек-уок – (англ. *cake-walk* – дослівно: хода з пирогом, похід за пирогом) танець джазового походження, що виник у другій половині XIX у виступах менестрель-шоу, свою назву він отримав від існуючого в південних штатах Америки традиції нагороджувати кращих чорних танцівників солодощами. В першій половині XX століття кек-уок став популярним танцем в Європі [5, с. 14]. Музичний розмір – 2/4 з характерним синкопованим ритмом, близьким до регтайму. Виконується в темпі швидкого маршу [2, с. 114].

Ту-степ – (англ. *two-step* – два кроки) – салонний танець, що виник у Північній Америці на початку XX століття. Музичний розмір 2/4. [6, с. 335], за ритмом близький до польки. Темп швидкий, маршоподібний.

Чарльстон – це танець, названий так на честь міста Чарльстон в Південній Кароліні. Ритм набув поширення в мейнстрімній музиці США після прем'єри на Бродвеї шоу під назвою «Runnin' 'Wild», в якій дебютувала пісня «Чарльстон», написана Джеймсом П. Джонсоном і негайно стала хітом [3].

Однією з причин популярності чарльстону – це використання його у музикальних фільмах. В Америці дівчат що виконували його на екрані називали розповсюдження завдяки кіномистецтву яке досить завзято експлуатувало цей танець «флаппер» – амплуа, що з'явилося на екрані в «епоху джазу». Дівчина-«флаппер», або «джаз-бєбі». (Flappers були «Нове покоління» молодих західних жінок в 1920-х років, які носили короткі спідниці, стриженими волоссям, слухали джаз, і хизувався своєю зневагою до того, що тоді вважалося прийнятним поведінкою. Flappers вважалися зухвалими за носіння надмірного макіяжу, питво, сексуальності в невимушеній манері, куріння, водіння автомобілів та іншої зневажаючи соціальні та сексуальні норми [3]) Приходить на зміну героїням вікторіанських мелодрам... Їх мета надзвичайно проста – насолоджуватись життям. З фільму в фільм вони танцювали модні танці, головним чином чарльстон,...» [9, с. 73]

Чарльстон – один з прабатьків лінді-хопу, який з'явився в 1930-х роках.

Лінді-хоп – (англ. *Lindy Hop. Lindy* – скорочене ім'я Ліндберга, *hop* – стрибок, дослівне «стрибок Ліндберга через океан») – побутовий танець, виник в Нью-Йорке в 1926 році, популярний в США і Європі в кінці 1920 – на початку 1930-их років. Танець афро-американського походження, належить до танців свінгового напрямку, виконується під джазову музику свінг. Представляє собою сплав джазового танцю, чечітки, чарльстона і танцю брейкевей. Виконується сольо і в парі.

Основний рух – свінг аут (swing-out), швидкий оберт [4, с. 157]. Це – парний танець, як його похідні виникли такі танці, як: рок-н-рол, буги-вуги, ритм-енд-блюз та інші [7, с. 3]. У 80-ті роки ХХ сторіччя лінді-хоп був відроджений американськими, шведськими та британськими танцюристами. Наразі школи лінді-хопу існують у багатьох країнах світу, у тому числі й в Україні.

Уан-степ – (англ. *one* – один, *step* – крок) – салонний танець, у 20 – 30-их роках ХХ століття виник у Північній Америці та поширився в Європі. Один із попередників фокстроту. Музичний розмір – 2/4 або 5/8. виконується в темпі швидкого кроку. Наприкінці 1920 років ХХ століття уан-степ поступився квік-степу [2, с. 281].

Фокстрот – (англ. *foxtrot* – буквально лисячий біг *fox* – лисиця і *trot* – швидкий крок) – швидкий бальний танець, що входить до стандартної програми. Походження назви танцю не зовсім ясне. Вважається, що танець названий за іменем винахідника – водевільного актора Гаррі Фокса, однак, мабуть, не обійшлося без асоціації з кроком лисиці. Фокстрот виник в 1914, Пізніше танець був стандартизований Артуром Марреєм. В початковій версії фокстрот танцювали під регтайм, на сьогодні в сучасних бальних танцях використовується під свінгову музику. Танцюється під музику з розміром 4/4 в темпі 28-30 тактів за хвилину [8, с. 170].

Квікстеп – (англ. *quick step*, – швидкий крок *Quickstep* – швидкий фокстрот) — бальний танець стандартної програми, швидкий фокстрот. Танцюється під музику з розміром 4/4 в темпі 50-52 такти за хвилину [8, с. 50]. Якщо термін «фокстрот» за однією з версій образний і в буквальному перекладі означає «крок лисиці», то термін «квікстеп» більш точний, тобто «швидкий крок». Дійсно, мова йде про танець, який відповідно до його живого ритму вимагає від виконавця легкості, рухливості. Багатий варіаціями, квікстеп прийнято вважати «малою граматикою» стандартних танців. Рух швидке, легке, повітряне, стрімке, швидкісне. Акцент: на 1 і 3 удари. Змагання: 1,5-2 хвилини. Підйом і Зниження: починається підйом в кінці 1, продовжується протягом 2 і 3, верх / низ в кінці 4 [3].

Шимі – (англ. *shimmy*) – бальний танець, американський різновид фокстроту. Музичний розмір – 2/4, темп помірно швидкий. В Європі набув популярності в 20-их роках ХХ століття [2, с. 317].

Шейк – (англ. *shake* – труситись, тремтіти, дрижати) – популярний у першій половині 60-их років ХХ століття танець. Музичний розмір – 4/4 [2, с. 280].

Твіст – (англ. *twist* – поворот, крутіння) – 1) ритмічний помірно швидкий танець з характерними рухами стегон [6, с. 322]; 3 групи рок-н-ролу, музику якого створив Х. Боланд у 1958 році, ви конав у 1961 році негритянський співак Ч. Чеккер, супроводжуючи спів танцювальними рухами. У 1961 – 1963-их рр. твіст набув широкої популярності в молодіжному середовищі [2, с. 267]. 2) музика для такого танцю.

Музичний розмір 4/4, сильні долі акцентовані, темп швидкий, ритм чіткий.

Джайв – (англ. *jive*) – танець афро-американського походження, що з'явився в США на початку 1940-х. Він є різновидом свінгу зі швидкими і вільними рухами. Сучасний джайв сильно відрізняється від свінгу по манері, хоча в ньому часто використовують ті ж фігури і рухи, та їх стиль схожий [3]. Як бальний танець, розроблений в Англії під впливом американського свінгу. Ритм джайву дуже гарно задається під рок-н-рольну музику. Танець джайв виконується на змаганнях з бальних танців. З 5-ти танців латиноамериканської програми джайв завжди йде останнім і є апофеозом змагальної програми. Цей танець дуже швидкий і іскрометний. Таким чином, він дозволяє парам продемонструвати не тільки технічну майстерність, а й показати свою фізичну підготовку.

Рок-н-рол – (англ. *rock'n'roll, rock and roll* – гойдатись і крутитись) – парний побутовий імпровізаційний танець американського походження. Здобув широку популярність у середині 50-их років ХХ століття; виділяється крайньою експресивністю, хореографічними підтримками й підкресленою необмеженістю стосовно партнерші; музичний розмір – 4/4; темп – від помірного швидкого до швидкого [6, с. 282].

Бугі-вугі – (англ. *boogie woogie*) – соціальний танець, що з'явився в Європі в другій половині 1940-х на основі лінді-хопу. Відноситься до свінгових танців, виповнюється під рок-н-рол і рокабіллі. Найбільш близькі до бугі-вугі танцювальні стилі лінді-хоп і має поширення в США та Європі. У музичному мистецтві бугі-вугі – імпровізаційна форма в джазі, один з найбільш ранніх видів негритянського блюзу на фортепіано. Бугі-вугі став модним засобом виразності джазу наприкінці 30-их рр. ХХ століття і вплинув на розвиток джазу, особливо – свінгу [2, с. 32].

Спочатку терміном бугі-вугі називали стиль гри на фортепіано, коли ліва рука піаніста постійно перебувала майже на одному місці клавіатури, а права рука музиканта, незалежно від того що грає ліва, набувала повну свободу в створенні мелодійних ліній. Правою рукою обігравалися прості, але виразно ритмізована фігури, або енергійно висікалися акорди. Ударна манера звуковидобування, відмова від застосування педалі, переважання безперервного ритмічного руху у вигляді рівних восьмих тривалості, триолей або пунктирного «човганого» ритму. З цього повного нехтування всіх правил традиційної техніки виникла нова, не менш віртуозна і специфічна техніка виконання – бугі-вугі, що створює враження, що грають два музиканта.

Як завжди – за музикою слідували танці. Основний період розвитку танцю бугі-вугі припадає на кінець сорокових – початок п'ятдесятих років ХХ століття. Під час другої світової війни американські солдати завезли в Європу свінгові танці. Європейці переробили їх, взявши за основу в форму танцю, який зараз ми називаємо бугі-вугі. З

поява твісту бугі-вугі був всіма тимчасово забутий, крім професійних танцюристів – в Європі з'явилися змагальні форми-синоніми бугі-вугі – джайв і акробатичний рок-н-рол.

Теп-танець (*tap danse*) у дослівному перекладі танець зі стуком його також називали степ, чечітка. Назва «степ» походить (англ. *step* – крок) однак у західній хореографії цей термін невідомий, натомість широко вживається *tap* (англ. *tap* – «стукати», «легкий стукіт»). Характерною особливістю танцю є ритмічна ударна робота ніг; як звичай виконується в спеціальному взутті, підбитим металевими пластинами (втім, металеві пластини – це вже завоювання нового часу) [3].

Теп – стиль у сучасній хореографії; його характерні риси: акцент на індивідуальну майстерність, імпровізаційність та чіткий удар і ритм, легкість, незначна робота корпусу порівняно з ногами, які відповідають за головну техніку. Теп зазнав впливу афро-американського, російського та ірландського «ударного» танцю. В. Конен дає характеристику виконавця теп-танцю: «тіло залишалось у строго контрольованому врівноваженому стані, руки висіли як безформні ганчірки. Уся енергія танцівника, вся його феноменальна майстерність і швидкі темпи втілилися в роботі ніг, в особливості стопи. Точні синхронні акценти, виконані п'ятою одної ноги і пальцями іншої...» [10, с. 111].

У пострадянському суспільстві цей танець мав назви степ, чечітка.

Теп-танець переживав різноманітні часи за період свого існування з неймовірної популярності початку ХХ століття до майже забуття у 50 – 70-их роках ХХ століття. В часопису «Америка» за червень 1985 року, зазначалось про новий пік популярності теп-танцю в Сполучених Штатах Америки: «Теп-танець була вельми популярним видом танцювального мистецтва в американському кіно і в бродвейських мюзиклах в 30 – 40-х роках, але в останні десятиліття вона майже зникла з підмостків і з екрану. Нині теп-танець переживає новий розквіт і знову захоплює сцени.

Слід наголосити на внескові українських митців з Львова у розвиток теп танець, Шереметьєвская відзначає, що в довоєнному Львові було багато джазових концертів: «до прикладу, Львівський теп-джаз Генриха Варса, завершував свої виступи піснею «Чекаємо вас у Львові», яку всюди співали... до речі, в складі джазу був чудовий степист» [11, с. 68]. Сьогодні теп-танець вивчається ряді навчальних закладів: Київській державній академії керівних кадрів культури, Київському педагогічному Університеті імені Михайла Драгоманова, Рівненському державному гуманітарному університеті, Львівському національному університеті імені Івана Франка, та інших навчальних закладах.

Одним із популярних видів сучасного джаз-танцю став бродвей-джаз. Цей стиль виник ще в 20-ті роки ХХ століття, в той час, коли

джазовим танцем стали займатися професійно. Танцювальна техніка джаз стала наслідком величезної популярності бродвейських мюзиклів і взяла свою назву від нью-йоркської вулиці Бродвей, де і знаходиться знамениті театри. Для американців мюзикл став справжнім святом і виділився в окреме театральне мистецтво, а танець в ньому був обов'язковим елементом. Бродвей-джаз припускає виконання танцювальних номерів з відомих мюзиклів [3]. Це дуже енергійний, зворушливий і емоційний стиль, який вимагає від виконавців-акторів володіння не лише хореографічною технікою для професійного виконання танцювальних па, неповторності, виразності, а і високим рівнем акторської майстерності, часом і володіння вокальними даними, що вимагає втілення на сцені художнього образу у відповідності до драматургії літературного першоджерела.

Отже бродвей-джаз танець (англ. – *Broadway Jazz*) це – напрямок джаз-танцю, що традиційно використовується при постановці мюзиклів. Передбачає виконання танцювальних номерів з мюзиклів або концертних номерів максимально наближених до стилістики мюзиклу. Манера виконання залежить від характеру мюзиклу і базується на оригінальних комбінаціях, застосовуваних при його постановці. Свою назву отримав від вулиці Бродвей в Лінкольн-центрі, місто Нью-Йорк США, де знаходяться 40 професійних театрів.

Афро-джаз танець – (англ. *afro-jazz dance*) – сценічна форма сучасного танцю, один з різновидів джаз-танцю, що поєднує класичні хореографічні джазові елементи (повороти, прогини, нахили, хвилеподібні рухи в спинних суглобах, стрибки, кроси підбивання ніг з просуванням вперед, пози арч та колапс, крученням стегон, хаотичним викиданням в сторони рук і ніг, тощо) та етнічну пластику африканського танцю що формувалася під впливом релігійних вірувань, фольклору і танцювальної культури країн Африки. Відрізняється високою емоційністю і енергійністю виконання, характерним ритмічним малюнком пов'язаний з ритмікою ударних інструментів, складністю віртуозної техніки у своїх ритмічно-динамічних рухах, переміщеннях, та використання різних рівнів виконання (партерна, стрибкові частини) танцювальних па.

Музичним супроводом для афро-джаз танцю виступає як традиційна африканська музика так і афро-рок, афро-американська музика, афро-кубинський джаз, які в собі несуть характерні ознаки і традиції африканської культури, спів африканських пісень і стукіт у барабани. Музичний матеріал характеризується певною ритмічною формою, яка відзначається складністю, застосуванням розвинених форм поліметрії та поліритмії, що створюють спільне перехресне звучання ритмів кількох барабанів, породжуючи ефект синкопування.

Фольк-джаз танець – сценічна форма сучасного джаз-танцю. В якому зливається етнічні та фольклорні елементи танцю з джазовою манерою виконання. Виконання народних рухів у сучасному джаз-танці

не вимагає буквального відтворення тієї чи іншої національної хореографічної лексики, джаз-танець у своєму арсеналі використовує узагальнені пластичні елементи. Своїм коріння погодить ще з періоду коли елементи фольклору різних етносів, що проживали в Америці, зустрілися в осередку міста, в них вже проявились відповідні модифікації пов'язані з урбанізаційним середовищем. Цей «новий» міський фольклор ввійшов у взаємодію при зіткненні з джазом. Подібний генезис характеризує не тільки джаз-танець. У 30 – 40-х роках ХХ ст. під дією таких факторів, як вплив урбанізованої культури на село, розширення інформативного поля, починають побутувати нові види танців: вальс, парапет, краков'як, згодом – фокстрот, танго інші. Паралельно продовжували життя коломийкові рухи, гопачки, козачки [12, с. 314]. Фольк-джаз танець в першій половині ХХІ століття знаходить своє застосування у телевізійних проектах і шоу програмах. Наприклад у всіх сезонах телевізійного проекту «Танцюють всі!» в конкурсних композиціях представлені дуети, що виконують фольк-джаз танець [13].

Контемпорарі джаз-танець (контемп-джаз-танець) – (англ. *contemporary jazz dance* де: *contemporary* – ровесник, сучасний, одночасний; *jazz*: як дієслово – збуджувати, активізувати, захоплювати; як іменник – міць, поривчастість, екстаз; *dance* – як іменник – танець, танок, як дієслово – танцювати, танцюватимуть, потанцювати) – вид сучасної хореографії джазового походження. По суті, є загальним терміном для популярної джазового танцю кінця ХХ – першого десятиліття ХХІ століття, як продовження тенденцій розвитку синтезу джазового мистецтва сьогодення.

Отже з своїми найрізноманітнішими напрямками джаз-танець займає одне з важливих місць у сучасному хореографічному мистецтві. Його використання надає можливість втілювати на сцені різноманітні образи і сюжети, він задовольняє потреби сучасності для реалізації і вираження через мистецтво танцю. Розуміння й знання джаз-танцю допомагають більш глибоко аналізувати хореографічні твори у всіх їх проявах і виявленнях.

Список використаної літератури

- 1. Софронов Ф. М.** Джаз і спорідненні йому форми в культурному просторі Центральної Європи 1920-х років. : дис. на здобуття наук. ступеня канд. мистецтвознавства : 17.00.02 – Музичне мистецтво / Софронов Федір Михайлович ; Московська державна консерваторія імені П.І. Чайковського, Державний інститут мистецтвознавства Росії. – М., 2003. – 218 с.
- 2. Юцевич Ю. Є.** Музыка. Словник-довідник : довід. / Ю. Є. Юцевич. – Тернопіль : Начальна книга – Богдан, 2003. – 352 с., : 77 нотних прикладів та малюнків.
- 3. Джаз.** Техника. [Електрон. ресурс] – Режим доступу : http://www.vestadance.ru/blog/post_1191416603.html Заголовок з екрану.
- 4. Балет.** Танец. Хореография: Краткий словарь танцевальных терминов

и понятий. Справочник / сост. Н.А. Александрова. – СПб. : Издательство «Лань»; «Издательство ПЛАНЕТА МУЗЫКИ», 2008. – 416 с. : ил. – (Мир культуры, истории и философии). **5. Музыка наших дней** : справочник / [куратор М. Аксёнова, глав. ред. Д. Володихин, ответ. ред. Н. Майсурян, Д. Михайлов]. – М. : «Аванта+», 2002. – 432 с. : ил. – (Серия «Современная энциклопедия Аванта+»). **6. Корінний М. М.** Короткий енциклопедичний словник з культури / М.М. Корінний, В.Ф. Шевченко. – К. : Україна, 2003. – 384 с. **7. Диниц О. В.** Джазовые танцы / О.В. Диниц. – М. : ООО "Издательство АСТ"; Донецк: «Сталкер», 2003. – 61 с. : ил. **8. Мур А.** Бальні танці : навчальний посібник : пер. з англ. С.Ю. Бардиной / Алекс Мур. – М. : ООО «Издательство АСТ»; ООО «Издательство Астрель». 2004. – 319 с. : іл. **9. Мусієнко Н. Б.** Світло далеких зірок / Н. Б. Мусієнко, О.С. Мусієнко, В.Р. Слободян: Мистецтвознавче видання. – К. : Мистецтво, 1995. – 192 с. : іл. **10. Конен В.** Рождения джаза / В.Д. Конен. – М. : Советский композитор, 1984. – 312 с. : ил. **11. Шереметьевская Н. В.** Прогулка в ритмах степа [Текст] : монография / Н.В. Шереметевская. – М. : Печатное дело, 1996. – 240 с. : ил. **12. Українська етнологія** : навч. посіб. / за ред. В. Борисенко. – К. : Либідь, 2007. – 400 с. **13. Танцюють всі!** : журнал / ЧАО «Международный медиа центр – СТБ» – К., № 3, 4. ноябрь 2011.

Плахотнюк О. А. Сценічні та побутові форми джаз-танцю

В статті розглядаються сценічні та побутові форми джаз-танцю виявляється їх особливості, надається характеристика, і коротенька історична довідка розвитку.

Ключові слова: регтайм, свінг, джиттербарг, кек-уок, ту-степ, чарльстон, лінді-хоп, уан-степ, фокстрот, квікстеп, шими, шейк, твіст, джайв, рок-н-рол, бугі-вугі, теп-данс, бродвей-джаз танець, афро-джаз танець, фольк-джаз танець, контемпорарі джаз-танець.

Плахотнюк А. А. Сценические и бытовые формы джаз-танца

В статье рассматриваются сценические и бытовые формы джаз-танца проявления и особенности, данна характеристика, и короткая историческая справка их развития.

Ключевые слова: регтайм, свинг, джиттербарг, кек-уок, ту-степ, чарльстон, линди-хоп, уан-степ, фокстрот, квикстеп, шими, шейк, твист, джайв, рок-н-ролл, буги-вуги, теп-данс, бродвей-джаз танец, афро-джаз танец, фольк-джаз танец, контемпорари джаз-танец.

Plakhotnyuk O. A. Spectacle and Widespread Form of Jazz-Dance

In the article the stage and everyday forms of jazz dance presentation and features characteristic of Dunn, and a short historical background of their development. The purpose of this writing - to identify and characterize the stage and everyday forms of jazz dance.

Objectives:

- To analyze the state of research in choreographic culture of the 20th century in the scientific literature since the choreography.

- Provide a definition of jazz dance;

- Describe the spectacle and widespread of jazz dance.

The problem has been the development of jazz dance as a modern choreography investigated F. M. Sofronov, W. D. Conen, N. E. Sheremetyevskaya, W. Y. Nikitin, D. I. Sharikov.

Jazz dance is different from traditional dance forms. It beat movements dancer meets rhythm music. Artist dances with her body and plays all plastic aesthetic, semantic, pulses and improvisation, jazz coloring. Jazz dance is completely transferred to the rhythm of jazz. He was not typical linearity and mono tsentrychnist, but rather seeks to master the dance polycentric, in which each part of the body acting independently of one another, in different rhythms.

Already in the early years of jazz dance was closely associated with jazz music, so often music and dance form of jazz with the same name (ragtime, swing, foxtrot, rock and roll, boogie-woogie).

His diverse areas of jazz dance is one of the important places in modern choreographic art. Its use provides an opportunity to implement at the scene various images and stories, it meets the needs of the present and for the implementation of expression through the art of dance. Understanding and knowledge of jazz dance help to more deeply analyze choreographic works in all their manifestations and detection.

Key words: ragtime, swing, dzhitterbarg, cake-walk, the one-step, Charleston, Lindy Hop, Wan-step, foxtrot, quickstep, Shimi, the twist, twist, jive, rock n 'roll, boogie-woogie, heat dance, Broadway jazz dance, African dance, jazz, folk, jazz dance, Contemporary jazz dance.

Стаття надійшла до редакції 13.02.2013 р.

Прийнята до друку 26.04.2013 р.

Рецензент – д-р мистецтвознав., проф. Козаренко О. В.

УДК: [793.31+37.035.6]: 378.147

Т. І. Сердюк

КОЗАЦЬКИЙ ТАНЕЦЬ ЯК ЗАСІБ ВИХОВАННЯ ПАТРІОТИЧНИХ ПОЧУТТІВ У СТУДЕНТІВ-ХОРЕОГРАФІВ

Історія народу, як і життя людини, має героїчні, трагічні, щасливі і нещасливі сторінки. Оскільки в героїчному найбільше проявляється національний характер народу, його душевна краса, його талант, то ці сторінки особливо хвилюють і викликають почуття національної гордості. В історичному минулому українського народу було таке